

ртя — победиха славата на художника.

Захарина. Да!

Той. Това не бѣше справедливо отъ вашата страна. Славата на таланта стои надъ всичко. А той е единъ отъ талантливите художници. Но вие — красивите жени — не цените това. Увѣрявамъ ви, че ако единъ Бернардъ Шоу, преди да бжде освирканъ у насъ, бѣ предложилъ ржката си на една българка, която има предложение отъ нѣкой побѣлялъ директоръ на банка, Шоу би пропадналъ!

Захарина. И тоза е право.

Той. Но тогава вие не знаяхте, че азъ съмъ щастливеца на американската лотария. *(Изсмива се колкото сила има).*

Захарина. Защо се изсмѣхте?

Той. После ще ви кажа; а сега да не прекъсвамъ мисълта си — азъ успѣхъ защото той е малко дървенякъ, а азъ знаехъ какъ да се докарамъ. И имамъ върно око да долавямъ: кое трѣбва и кое не.

Захарина. Да, да?

Той. Въ сжщностъ това отъ моя страна не е победа. То е задозоляване на капризъ. А оня, който обича съ устрема, на стихия — иска по друго.

Захарина. Какво?

Той. Да се почувствува робъ въ краката на своята царица.

Захарина. *(Изглежда го нѣкакъ поласкана).*

Той. Не ставайте горда. Преди да бжде